

nok den ærede Ordfører sige, at i de aller-
seneste Dage skulde som Følge af den i
Norge stedfindende Arbejdskamp Mening-
erne have ændret sig, og at det var sand-
synligt, at man umiddelbart efter Paaske
ville foretage Behandlingen af denne Sag i
Stortinget. Det er jo muligt, den ærede
Ordfører (Dahlgaard) har Ret deri, der er
ikke kommet noget derom til mit Kend-
skab, det seneste, jeg har hørt om Sagen, er
som nævnt, at man har indstillet den Be-
handling af Lovforslaget, som var nær fore-
staaende. Heller ikke tror jeg, at man uden
videre kan sammenligne Organisationernes
Udvikling og Stade paa nærværende Tids-
punkt i Norge med, hvad vi har herhjemme.
Og den politiske Farve, som præger Organisa-
tionerne indenfor de to store Hovedgrupper
deroppe, er heller ikke ganske den samme
som den, vi kender her i Danmark. Jeg tror
alene af den Grund, det vanskeligt lader
sig gøre at overføre norske Erfaringer paa
dette Omraade paa danske Forhold.

I sin Forelæggelsestale sagde den ærede
Ordfører, at i en Række af Europas Lande
viser det sig, at Udviklingen gaar i Retning
af en stadig Vækst i Voldgiftstanken. Jeg
vil paa ingen Maade benægte Ordførerens
Berettigelse til at hævde dette, men jeg tror
dog, at det ganske særlig er i Retning af fri-
villig Voldgift og Forsøg paa at aabne Vejen
for Fremme af den, at Udviklingen gaar.
Det er jo rigtigt nok, at man i Tyskland under
visse Omstændigheder kan etablere en Vold-
gift, hvorefter Parterne har sig at rette,
selv om de i og for sig ikke har ønsket det,
men, som ogsaa den ærede Ordfører udtalte,
det er vist i meget faa Tilfælde, at dette er
anvendt, og ogsaa her er der, bl. a. ved Be-
stemmelsen om Henvisning til Rigsarbejds-
ministerens Afgørelse, Forhold til Stede, som
det neppe er muligt at efterligne her i
Danmark.

Men det er, ganske som den ærede
Ordfører har udtalt det, ikke blot for-
staaeligt, men højst naturligt, at Tredie-
mand, Samfundet, under omfattende Ar-
bejdskampe, som truer Samfundsvellet,
søger at værges sig imod de Saar, Kampen
kan slaa Samfundet. I England ser man
for Tiden fra konservativ Side Forsøg ud-
foldet paa en Lovgivning, som skal hindre,
at Arbejdskampe kan indtræde, hvor Ind-
satsen staar i Misforhold til den omfattende
Interessekreds, som gennem Arbejdskam-
pene kan blive truet. Om det nu vil vise sig
at være en fremkommelig Vej til at undgaa
de Samfundsødelæggelser, som Arbejds-
kampe kan medføre, man er slaaet ind paa
i England, skal jeg aldeles ikke profetere

om, men jeg har rigtignok det Indtryk, at
den Modstand, som er rejst imod dette For-
søg, har, eller vil faa, en saa omfattende
Karakter og vil brede sig saa vidt indenfor de
forskellige Partier, maaske ogsaa indenfor det
Parti, hvortil den engelske Regering støtter
sig, og hvoraf den er udgaaet, at man vist
neppe tør spaa nogen lys Udsigt for denne
Lovgivning, i hvert Tilfælde i den nær-
meste Tid.

Det er imidlertid utvivlsomt saa, at
alle, der med Interesse følger Udviklingen
paa Arbejdsmarkedet, ikke mindst her-
hjemme, maa interessere sig for det Problem,
som de ærede Forslagsstillere har rejst gen-
nem det her foreliggende Lovforslag, thi
Arbejdsstrid kan, selv hvor den begynder
smaat, rumme Fare af uoverskueligt Om-
fang; selv om de Interesser, man gennem en
Arbejdskamp søger at gennemtvinge, er af
meget begrænset Art, kan Kampens Følger
for Samfundet blive højst skadelige, ja,
faretruende, og derfor er det ganske selv-
følgeligt, at hvis Samfundet i Farens Stund
raader over Vaaben til at værges sig mod
disse Arbejdskampes Virkninger, maa disse
Vaaben bruges, hvor de findes. Men om det
Vaaben, som man her vil give Samfundet i
Hænde, er egnet til at føre det Forsvar,
som det er ønskeligt at Samfundet kan føre,
ja, derom føler jeg mig, til Trods for det
meget veltalende Indlæg, som den ærede
Ordfører her har givet, ikke overbevist.

Jeg har ved tidligere Lejligheder ud-
førligt gjort Rede for min Stilling til denne
Sag her i dette høje Ting; jeg har gjort det
i Tilknytning til Behandlingen af Lovfor-
slag, der svarer til det, vi her har fremme,
ogsaa fra det radikale Venstre, jeg har gjort
det senest under Behandlingen af Forligs-
mandsloven, og til de Udtalelser, jeg den
Gang fremsatte, kan jeg i og for sig hen-
holde mig, idet jeg dog ønsker at gentage,
at jeg paa ingen Maade paa dette Punkt er
doktrinær, jeg vil være modtagelig for gode
Grunde, saafremt de maatte kunne staa
for en Kritik, og navnlig da, saafremt det
kan stilles i Udsigt, at en Lovgivning,
bygget paa en saadan Argumentation, ikke
vil støde paa afgørende Hindringer fra de
Parters Side, som denne Lovgivning angaar.
Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører
for Forslagsstillerne i, at efterhaanden som
Udviklingen skrider frem, efterhaanden som
Organisationerne bliver stærkere og stærkere,
Kampene paa Arbejdsmarkedet mere og
mere omfattende, til Tider mere og mere
bitre, er Forligsinstitutionen i stigende
Grad stillet overfor en Opgave, som overstiger
dens Kræfter. Derfor bestræbte jeg